

EL DESPISTAT

Temps era temps, quan ningú mai perdia res, tot estava al seu lloc i era molt fàcil trobar totes les coses. Hi havia dos persones, però, que no estaven molt contentes d'esta situació, no: la senyora Memòria i el senyor Orde. Estaven tristos i disgustats, perquè hi havia tanta memòria, que regnava al món un orde absolut: tot estava ordenat, la gent se'n recordava de tot i la vida era una mica avorrida per a ells.

Esta parella no tenia faena i es passaven hores i hores asseguts al sofà de casa sense saber què fer. Mentre Memòria feia sudokus per matar l'avorriment, Orde estava enganxat al messenger. I així, passaven dies i dies, setmanes...i, fins i tot, mesos. Però, un bon dia el senyor Orde cansat d'esta situació li va dir a la seua senyora.

– Escolta'm Memo,estic un poc avorrit de no fer res, no trobes? Per què no lleves un poc de memòria a la gent i així... com no sabran on es deixen les coses, jo pose un poc d'orde. I així treballarem una mica els dos.

– Ummm... molt bé! –va dir la senyora Memòria fregant-se les mans.

Memòria va anar poble per poble absorbint un poc de memòria a la gent, però, cada vegada que en xuplava una poca, li produïa cosquerelles i açò començava a agradar-li. Tant se'n delectava, que la senyora Memòria se'n va passar tres o quatre pobles. Li plaïa tant això de llevar memòria a la gent que no se'n va adonar que estava absorbint quasi tota la memòria de les persones, tanta que anaven molt despistades i al món començava a regnar un caos espectacular. El desorde era tan gran que les persones no sabien on anaven, només eixir de casa ja es preguntaven : on vaig? I clar, el senyor Orde no parava de treballar, posant totes les coses al seu lloc. Així que al poc temps de veure el guirigall que s'havia creat, no va poder aguantar-ho més i li va dir a la seua senyora.

– Ei, Memòria crec que ens hem passat un mica, et vaig dir que llevares un poquet de memòria a les persones, però, si t'encantes, els deixes sense cervell, estic esgotat de tanta faena. Pense que hauríem de tornar la memòria a la gent i que recupere un poc d'orde, i nosaltres almenys podrem descansar i agafar unes vacances, que jo estic esgotat.

– Però, amor meu, no volies un poquet d'acció?

– Sí, sí... si un poquet d'acció no li fa mal a ningú, però açò sembla la Segona Guerra Mundial.

– Val cari - digué la senyora Memòria – tornaré la memòria a la gent, però si em promets que ens n'anirem de vacances a un poble que m'han dit que fan uns gelats i uns dolços boníssims.

– D'acord memorieta meua.

Dit i fet, mentre el senyor Orde anava reparant el món a poc a poc, la senyora Memòria anava tornant la memòria a quasi tota la gent. Sí, dic a quasi tota la gent, perquè a algunes persones per molt que els va buscar no els va trobar, estarien amagats, en l'excusat, o veges tu a saber on! Per això hi ha persones que encara no tenen molta memòria. L'orde va tornar a regnar a la terra i tot va tornar al seu lloc. Bé, tot no, menys en un xicotet poble de la província d' Alacant, que diuen que hi fan molts bon gelats i uns dolços fabulosos, aquell poble on volia anar de vacances la senyora Memòria i el senyor Orde. En este poble encara no havien tornat la memòria a la gent, perquè se'l van deixar per al final i sense adonar-se'n es van posar a menjar torró i gelat, i menjant, menjant torró i gelat se'ls va oblidar.

Un bon dia, mentre el senyor Orde i la senyora Memòria estaven en la gelateria de la Plaça , prenent-se una orxata d'ametla, l'alcalde, un poc indignat, va reunir a tota la gent i els va dir:

–Senyores, açò no pot ser. Mireu-los! Ells estan tan tranquils prenent-se un refresquet i nosaltres estem cada vegada més desmemoriats. Hem d'anar a parlar amb la senyora Memòria i el senyor Orde i demanar-los, per favor, que ens tornen el que ens pertany! I així ho van fer. Tot el poble reunit es va concentrar aquella última setmana d'agost davant la gelateria, on s'encontrava la senyora Memòria i el senyor Orde, i l'alcalde com a portaveu del grup els digué:

- Per favor, senyores, estem ací tot el poble reunit per tal de pregar-vos que ens torneu la memòria. Fins i tot hem preparat una cançó per a vosaltres. Vos supliquem que ens torneu la memòria –Va dir l'alcalde mentre s'agenollava, al mateix temps que la resta del poble. Però, en eixe mateix moment la senyora Memòria posant-se les mans al cap, va dir:

- Perdoneu-me però esta vegada se m'ha oblidat a mi.

I així mentre la senyora Memòria tornava a cadascuna d'aquelles meravelloses persones la seua memòria, estes li corresponien amb la cançó que havien preparat per a ells. Finalment, acabada la cançó cadascú tornava a tenir la seua memòria. Bé... tots, tots... crec que no. Encara potser que alguna persona no es trobara aquell dia a la Plaça, o no acudira aquell dijous d'agost a l'encontre de la seua memòria.

Des d'aquell moment els habitants d'este poble celebren la seua festa l'últim cap de setmana d'agost, tots gogen de la festa excepte aquells qui, tal volta, no se'n recorden, perquè no estaven aquell dijous d'agost a la Plaça. I per començar la festa sempre canten esta cançó que serveix d'himne:

Busque les sabates, busque la camisa, i és i és que sóc un despis...

Busque la cartera, busque la llibreta i és, i és que sóc un despis...

I és que no vull ser un despistat,
què puc fer per recordar?

Si el meu cap no pot pensar tot allò que vull.

I és que no vull ser un despistat.

Què puc fer per recordar?

Apuntar-m'ho en la mà.

Despistat!

Busque claus de casa, busque la motxilla, i és, i és que sóc un despis...

Busque la vergonya i el telèfon mòbil, i és, i és que sóc un despis...

I és que no vull ser un despistat,
què puc fer per recordar?

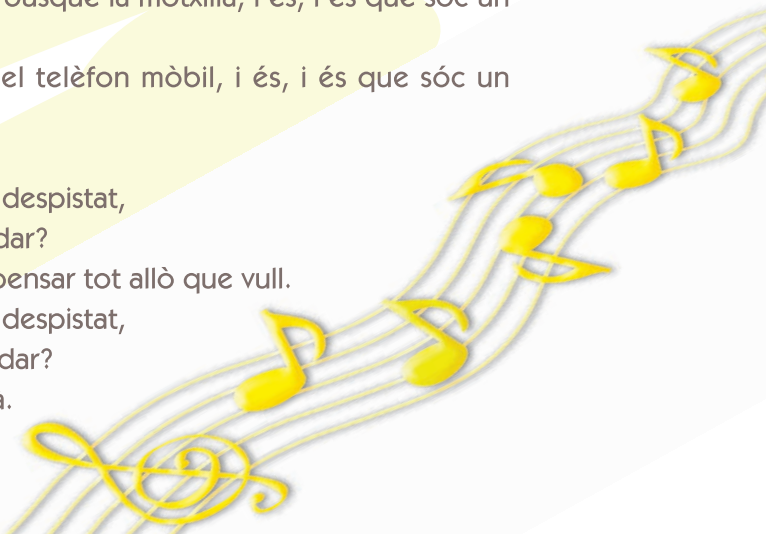
Si el meu cap no pot pensar tot allò que vull.

I és que no vull ser un despistat,

Què puc fer per recordar?

Apuntar-m'ho en la mà.

Despistat!

LA CANÇÓ DEL DESPISTAT

Cançó dedicada a Jaume Miquel (mestre CP Cristòfol Colom)

Damià Llorens

Introducció

2

Ai, ai, ai ... eres un despiatat !

(palmada)

(palmada)

C F G C F G C

(palmada)

(palmada)

C F G C F G

bus - que les sa ba - tes bus - que la ca - mi - sa L'és L'és que sóc un des - pis bus - que la car - te - ra bus - que la lli - bre - ta L'és L'és que sóc un des pis
bus - que claus de ca - sa bus - que la mo - txi lla L'és L'és que sóc un des - pis bus - que la ver - go - nya L'el te - le - fon mò - bil L'és L'és que sóc un des pis

F C F G C

i_és que no vull ser un des - pis - tat què puc fer per re - cor - dar, si el meu cap no pot pen - sar, tot a - llò que vull

G F C F G C

i_és que no vull ser un des - pis - tat què puc fer per re - cor - dar a - pun - tar - m'ho en la mà. Des - pis - tatt

Fine

Despiatat !!